

üks aus mees on, kui ta agga olleks
wallale ollewad, et ta woiks se eest mur-
retseada. Heitke siis armo mo issa peä-
le, ja wotke mind issa asfemele wasto!
se läbbi sai nüüd herra südda kakkimur-
tud, sest temmal olli üks wägga õrnüü-
da, et ta näggi, kuidas üks laps nenda
wägga armastas omma issa, ja tahtis
isse keik issa assemel kannatada. Her-
ra isse nuttis ja ütles: touse ülles mo
poeg, so issa on lahti ja so omma! ta
peab mitte ükspäinis sest wõllast lahti
ollema, waid minna tahhan weel peä-
legi, keik mis mul on temmale anda, et
ta woib jälle ueste kaupelda ja nenda
heasti ellada. Ma tahhan tedda auus-
tada se eest, et ta nisuggused lapsed on
kaswatand, kelle üks sesuggune meel on,
mis au sees peab petud saama. Ja sin-
nul, mo poeg! annan ma keik mo war-
randussed ja sedda mis mul weel paljo

kallim ning armsam on, kui keik war-
randussed, se on: mo ainus tüttar; sed-
da pead sa ennesele prauaks wõtma.
Läbheme nüüd dige ussinaste wangitor-
nis et so issa woib ennast rõmustada,
et sa terve olled ja woõra maalt tag-
gasi tulnud. Kuulgo temma nüüd so
omma suust, et sinna olled tedda wab-
baks teinud, ja minna tahhan sedda rõ-
mo maitsta, kuidas temma so kaela ümber
langeb, ja sind õnnistab. — Ta touse
maast ülles, tännas Jummalat ning her-
rat, et issa olli lahti saanud, ja silma
pissarad langsid rõmo pärrast ta palle
peält maa peäl. Memmad läksid siis ka
mõllemad wangitornis ja poeg hakkas
warsti issa kaela ümber ning ütles! ar-
mas issa, tännage Jummalat, sest se
herra on ni helde olnud ja teid lahti
lastnud, nüüd ollete wõlla alt ärra!
Issa kohkus esitekse nenda, et ta es sai